

wezenlijk andere koers in te slaan. Ook de Oranjegezinde regenten waren aanvankelijk voor de overgave aan Frankrijk. Hun burgeraanhang toonde eerder Engelsgezindheid dan zij. Het Waaragtig Verhaal meldt hoe één van de regenten die bij de burgerij niet verdacht waren – de man is dan ook in de herfst gecontinueerd – eind juni toen de burgers van de regering een eed eisten dat zij zonder medeweten van de burgerij de stad niet aan de Fransen zouden overgeven, zich om zich daaraan te onttrekken verstopte in de bedstee van de meid van de cipier onder het stadhuis. En toen die meid plots daar binnenkwam beloofde hij haar, als ze zwijgen zou, een verering, een belofte die later, vanwege 's mans geldgebrek, werd omgezet in een officie ¹¹). Dat is deels laster, misschien, maar het is zeker geen blijk van eensgezindheid onder de regenten, en het past ook bij de laffe houding van een stadsregering die, alleen dáárin was ze unaniem, tot 4 juli graag via De Groot met de Fransen tot zaken was gekomen, al liet ze nog wel, natuurlijk, burgers en omwonenden aan de wallen spitten, waar de Kralingers begin juli op reageerden met de mededeling dat ze wel wilden vechten voor de Prins maar niet spitten voor de stadsregering van Rotterdam ¹²).

De agitatie, eind juni, leidde tot de actie tegen het Eewig Edict. Het waren de Rotterdammers die, na kwalijke taferelen daartoe door hun burgerij gedwongen, die zaak in de Staten van Holland aanhangig maakten ¹³). Een stad met een Staatsgezinde regentenmeerderheid gaf de stoot tot de verheffing van Prins Willem III tot stadhouder. En tot de 10de of 11de juli leek het er op, dat de Prins nu de zittende heren de hand boven het hoofd zou houden. Toen de onderliggende factie en het in overleg met haar opererende burgeractiecomité van opgaande oranjezinaanbidders, gesteund bovendien door de plaatselijke schutterskrijgsraad, probeerden een negental regenten af te zetten (7-10 juli) greep de Prins in en bedreigde zijn eigen partijgangers met forse straffen. Beverning stond hem bij het volgen van die koers terzijde ¹⁴). Maar vóór de 12de juli ging de Prins overstag. De Groot heeft later Fagel beschuldigd 's Prinsen boze leidsman geweest te zijn bij die koerswijziging ¹⁵), en zeker was Fagel in hoge mate medeverantwoordelijk voor een groot deel van het prinselijk beleid na die 12de juli. Hoewel ergerlijke plunderingen bij regentenhuisen hadden plaatsgevonden, ook, de 8ste al, te Rotterdam, was er geen stadhouderlijke steun te vinden voor resolute maatregelen tegen zulke uitspattingen ¹⁶).